

CRUCIFIGETUR, DOOR JAN VELDMAN.

I.

HNTDAAN van wapenzwaarte, ver weg het blinkend staal ligt de honderdman gestrekt op het breede bed. Zwaar steunt zijn hoofd in de kussens, terwijl zijn neus de zoete geur geniet, die opstijgt uit het nevenszijnde atrium. Als een onzichtbare waas zweeft het reukwerk door het klein vertrek. Van verre klinken gedempte voetstappen van menschen op de straat. Het is hem deugd zoo te rusten, na het verkwikkend bad. Iedere dag, wanneer de zon haar hoogepunt bereikt heeft, sluit hij zich op in het diepste van zijn woning. Dit is voor hem het uur van lichte overpeinzing, van plannen voor de toekomst. Als honderdman is niet gering zijn taak. En in zijn vrije tijd weet hij zich geen Nicodemus, de bezitter van uitgestrekte gaarden en vele woningen. Toch is zijn nietig huis, van ouder op ouder reeds geërfd, hem lief. Deze bezitting is hem geworden iets onafscheidelijks, waaraan hij dagelijks met lust een nieuwe verbetering doet aanwijzen, die snelle slavenhanden schier zonder tijd volbrengen.

Zijn huwelijk geeft voldoening: veel kinderen werden zijn deel. Dat hij morgen weder voor de afgezant des keizers met forsche zonen zal paradeeren, het maakt hem gelukkig. Dan is het schittering, al waar men ziet. En toch, hij voelt het als iets zekers, er zal verandering komen. Er is reeds verandering gekomen. Eenige zijner slaven zijn geweest, daar verre in het veld, waar hij predikte. En bij hun terugkomst hebben zij opstandige gedachten verspreid. Onrust heerscht er in de wereld, die hem en de zijnen dienstbaar is. Men zegt: een man, die prediker, moet van het Zuiden zijn gekomen om in deze oude stad een nieuw geloof te brengen. Om hen te verjagen, die deze dag nog de tempels met hun wijsheid vullen. Het is de honderdman gelijk, zij zijn toch slechts voor het volk. Hij heeft eerst met wrevelig gebaar die verhalen van opstand willen smoren. Daarna roerde zijn roede onder de knechten. Maar zij zwijgen niet. Gelijk een woekerplant schiet het op, dan hier dan daar, en telkens gaat er een gindsch naar die prediker. En een enkele keert niet weer.

De middag is warm en loom. Ondanks het klaterende atrium drukt de hitte. Zwoel hangt de geur van het reukwerk. De honderdman tracht te slapen. En in de bange droom ziet hij een donkere wolk, die stijgt en niet te stuiten valt.